

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΜΥΡΙΧΟΒΟΥ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΩΝ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΕΑΛΩΝ

ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΤΟΥ ΑΠΟ ΒΕΛΑΝΙΔΙΑΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ Ζ' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΕΠΕΤΗΡΙΑΟΣ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ.."

1930

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

I

Τῷ 1805 ἐξεδόθη τύποις «Ἐνετίσιν παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων» «Ἀσματικὴ ἀκολουθία τοῦ ἐν ἀγίοις ὀσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ ἐκ Μυριγόβου, ἣ ἐμπεριεῖληπται καὶ τις κανὼν παρακλητικὸς πρὸς τὸν τίμιον Πρόδρομον ἐπὶ ἀσθενοῦντας ἢ καὶ ἄλλως εἰς συμφορὰς καὶ περιπετείας τελοῦντας ψαλλόμενος, ποιηθεῖσα μὲν παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχῳ Διονυσίῳ τοῦ ἐπιλεγομένου Παπαδοπούλου, προτροπῇ δὲ τοῦ πανοσιωτάτου ἀρχιμανδρίτου τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Λαρίσσης κυρίου Ἰακώβου νῦν πρώτον τύποις ἐκδοθεῖσα σπουδῇ καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Βησσαρίωνος Χ. Γεωργίου ἀρτοποιητοῦ, τοῦ ἐκ Λαρίσσης εἰς χρῆσιν τῶν τῆν τούτου μνήμην κατ' ἔτος τελούντων καὶ τῶν ἄλλων εὐσεβῶν, ὅσοι τιμᾶν τὸν ἅγιον βούλονται» (σελ. 52).

Ἐν ἀρχῇ (σ. 3 καὶ 4) προσφώνησις τοῦ Βησσαρίωνος Χ. Γεωργίου φέρουσα χρονολογίαν «αἰοδ' Σεπτεμβρίῳ» «τῷ πανοσιωτῶ καὶ σεβασμίῳ μοι ἀρχιμανδρίτῃ κυρίῳ κυρίῳ Ἰακώβῳ» ἐν ἣ, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ἀναφέρει ὅτι ἀνατίθησι τὴν ἀκολουθίαν αὐτῷ «ἐπειδὴ γινώσκει ὅτι καὶ πρὸς τὸν ἅγιον λιὰν εὐλαβῶς διάκειται καὶ μάλιστα πρὸ πολλοῦ τὴν τούτου ἀκολουθίαν ἰδεῖν εἰς φῶς ἐπεθύμει, ὡς καὶ τὴν αὐτῆς μετάνοιαν εἰς τὸ ἐκείνου μονῦδριον ἔχουσα» καὶ παρακαλῶν λέγει «δι' ἐπιστασίας τῆς σῆς ἐμῶν δὲ ἀναλωμάτων σπούδασον τοὺς τύποις ἐκδοῦναι» (σ. 4).

Ἐπειτα (σ. 5 καὶ 6) ἀπάντησις τοῦ Ἰακώβου φέρουσα χρονολογίαν «αἰοδ' Ὀκτωμ.» «τῷ τιμιωτῶ καὶ χρησιμωτῶ κυρίῳ Βησσαρίωνι Χ. Γεωργίῳ», ἐν ἣ, πρὸς τοὺς ἄλλοις, εὐχαριστεῖ αὐτὸν διὰ τὴν δωρεὰν πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς ἀκολουθίας «ἧς τινος οἶτε ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ πατέρες καὶ οἱ ἄλλοι τῶν εὐσεβῶν ὑστερούμενοι καὶ τῆς τοῦ ἁγίου μνήμης ἐτησίως ἐφισταμένης μὴ ἔχοντες κατὰ τὸ εἰκὸς τιμᾶν αὐτὸν λιὰν ἐπὶ τούτῳ ἠθύμουν τε καὶ ἠσαλλον» (σ. 5).

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἔπεται ἡ ἀκολουθία (σ. 7-43) καὶ ἀκολουθεῖ «ὁ παρακλητικὸς κανὼν πρὸς τὸν τίμιον Πρόδρομον» (σ. 44-52).

II

Ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Τυβίγγης ὑπάρχουσι δύο χειρόγραφα περιέχοντα τὴν ἀκολουθίαν Δαμιανοῦ τοῦ νέου, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν

Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ Ο ΝΕΟΣ

Mb 31 (φύλ. 3^a-15^b) και τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Mb 37 (φύλ. 11-20). (Πρβλ. κατάλογον Schmid σ. 58 και 73)¹.

Τῶν χειρογράφων τούτων ζητήσας ἔλαβον φωτογραφικὰ ἀποτυπώματα τῆ μεσολαβήσει τοῦ διαπρεποῦς ἐν Λειψία ἐφημερίου τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος παν. Θεολόγου Παρασκευαΐδου, ἀρχιμανδριτοῦ, ὄν και ἐνταῦθα εὐχαριστῶ. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν χειρογράφων τούτων ἐν φύλλῳ 3^a ἐν μὲν τῇ ἄνω ᾧα, ἀναγινώσκωμεν «Attulit e Constandinopoli Tybingem D. D. Steph. Garlachius et mihi M. Martino Crusio 30 Junii D. D. 1581» ἐν δὲ τῇ κάτω 11 Decemb. 1572 Gerlachius Tybingem attulit», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐν φύλλῳ 20 ἐν τέλει «Discripsit mihi M. Martino Crusio Jacobus Maier Biniccisis, θεράπων meus 1581 mense Aprilii».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημειώσεων γίνεται δῆλον ὅτι τὴν πρώτην ἀκολουθίαν τοῦ Δαμιανοῦ ἔστειλεν εἰς Τυβίγγην ὁ Γερλάχιος τῷ 1572, τῷ δὲ 1581 ἐδώρηθη αὕτη τῷ Κρουσίῳ κατὰ μῆνα Ἰούνιον, κατὰ τὸ αὐτὸ δ' ἔτος κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἀνεγράφη αὕτη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Μάγερ, τοῦ βοηθοῦ φοιτητοῦ τοῦ Κρουσίου, και ἐδόθη αὐτῷ. Ἐκ τῆς παραβολῆς τῆς δευτέρας ἀκολουθίας πρὸς τὴν πρώτην πιστοῦται ὅτι ἡ δευτέρα εἶναι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῆς πρώτης.

Ἐν τῇ κάτω ᾧα τῆς πρώτης ἀκολουθίας (φ. 3^a) ὑπάρχει ἡ σημείωσις «Ὁ Ρενδίνης D. Damascinus cujus putatur fuisse propinquus hic Damianus» και τῇ κάτω ᾧα τῆς δευτέρας ἀκολουθίας (φ. 11^a) «Ὁ Ρενδίνης. Hoc manu Theodosii Zygomalaе scriptum erat: reliqua omnia manu τοῦ Ρενδίνης². Hic vocatur D. Damascenus: cujus putatur propinquus fuisse hic Damianus».

Τίς ὁ συγγραφέας τὴν ἀκολουθίαν ταύτην δὲν γνωρίζωμεν, ἐκ τοῦ σημειομένου ὅμως ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ «εἰς τὸν ὄρθρον. Ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς Ἰσμοσι τιμῶ Δαμιανὸν ἀξίως, ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις Ματαῖος» γίνεται δῆλον ὅτι ὁ γράψας τὴν ἀκολουθίαν ἐκαλεῖτο Ματθαῖος.

Παραβάλλοντες τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Δαμιανοῦ τὴν περιεχομένην εἰς τοὺς δύο μνημονευθέντας κώδικας τῆς Τυβίγγης πρὸς τὴν ἐντυπον ἀκολουθίαν αὐτοῦ παρατηροῦμεν ὅτι αὕτη εἶναι τελειῶς διάφορος ἐκείνων συμφωνοῦσα μόνον ἐν τούτῳ πρὸς αὐτάς ὅτι και αἱ τρεῖς περιέχουσι τὸ αὐτὸ

¹ Ὁ σοφὸς καθηγητὴς κ. Β. Α. Μυστακίδης ἐν τοῖς «Θεσσαλικαῖς σημειώμασι» γράφων περὶ Κρουσίου ἀναφέρει τὰ ἄνω χειρόγραφα. Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης ἐπληροφόρηθη περὶ τῆς ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Τυβίγγης ἀποκειμένης ἀκολουθίας τοῦ Δαμιανοῦ, καταγομένου ἐκ Μυριόβου τῆς Θεοσώστου παροικίας μου.

² Πρόκειται περὶ τοῦ ἔξοχου θεολόγου τοῦ 16ου αἰῶνος Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου, Ἐπισκόπου τῆς κατὰ Μακεδονίαν Λιτῆς και Ρενδίνης. Πβ. τὰ προλεγόμενα τῆς ἐμῆς ἐκδόσεως, Ἀκολουθία τοῦ νεοφανοῦς μάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐξ Ἰχθύος. Ἀθήναι 1930.

συναξάριον τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ. Μικραὶ παραλλαγὰι παρατηροῦμεν μεταξὺ τοῦ συναξαρίου τοῦ ἁγίου τῶν δύο κωδίκων τῆς Τυβίγγης και τοῦ τῆς ἐντύπου ἀκολουθίας ἐξηγοῦνται ἐκ τῆς κακῆς ἀντιγραφῆς, τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Διονυσίου, ἴσως δὲ και τῆς τάσεως αὐτοῦ πρὸς διόρθωσιν.

III

Ἐν τινι κώδικι, ὄν ἠτύχησα νὰ εὑρῶ παρερριμμένον ἐν τῇ διαλελυμένῃ και ἐρήμῳ Μονῇ τῆς ἁγίας Τριάδος Σιάμου¹, εὑρηται και ἡ ἀκολουθία τοῦ Δαμιανοῦ τοῦ νέου καταλαμβάνουσα τὰ φύλλα 111^a-121^b. Ἡ ἀκολουθία αὕτη εἶναι ἡ αὕτη πρὸς τὴν ἐν τοῖς κώδιξι τῆς Τυβίγγης περιεχομένην μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου ἔχει τετῆ ἐν τέλει τῆς ἀκολουθίας, ἐνῶ ἐν τοῖς κώδιξι τῆς Τυβίγγης μεταξὺ τῆς ἔκτης και ἐβδόμης φῶδης. Τὸν κώδικα τούτον τοῦ Σιάμου, ἀφοῦ ἐμελέτησα και ἀντέγραψα τὰ ἐν αὐτῷ ἀνέκδοτα, ἐν οἷς και τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Δαμιανοῦ τοῦ νέου, ἐδώρησα εἰς τὸ Σπουδαστήριον τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, οἱ καθηγηταὶ τῆς ὁποίας δι' ἐγγράφου τοῦ κοσμητοροῦ ἠὲχαρίστησάν με διὰ τὴν πολῦτιμον δωρεάν².

IV

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἔχομεν δύο διαφόρους ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ τοῦ νέου, τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Μυριόβου³, τὴν ὑπὸ τοῦ Διονυσίου τοῦ ἐπιλεγομένου Παπαδοπούλου, ἧτις ἔχει και τύπος ἐκδοθῆ, και τὴν τοῦ Ματθαίου, ἧτις εὑρηται ἐν τοῖς εἰρημνικῶς κώδιξι τῆς Τυβίγγης και ἐν τῷ κώδικι τῆς ἁγίας Τριάδος Σιάμου και εἶναι ἀνέκδοτος⁴.

Τὴν ἀνέκδοτον ταύτην ἀκολουθίαν ἐκδίδομεν κατωτέρω ἐκ τῶν εἰρημνικῶν κωδίκων και δὴ τοῦ τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος, ὅστις εἶναι ἀρχαιότερος τῶν κωδίκων τῆς Τυβίγγης, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς γίνεται δῆλον.

Ἐν τῷ κειμένῳ τῶν κωδίκων ἐλάχιστα σφάλματα ὑπάρχουσιν, ἅτινα διωρθώσαμεν, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν αὐτά, καθ' ὅσον ταῦτα και ἐλάχιστα εἶναι και ἀνάξια λόγου.

¹ Πρβλ. τὴν ἐμὴν πραγματείαν Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τῆς Πίνδου, ἐν Ἀθήναις 1929 σ. 19.

² Περιγραφὴν τοῦ κώδικος ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (ἀρ. 3 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1930) ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς ταύτης κ. Κ. Λυοβουσιώτης.

³ Ἐν τῷ χωρίῳ Μυριόβου τιμᾶται ἔτι ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ τοῦ νέου. Ἀναζητήσαντες τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ τοῦ χωρίου δὲν εὑρομεν αὐτήν. Εὐτυχῶς τὴν εὑρομεν ἐν τῷ τέμπλῳ τοῦ ἀρχαίου παρεκκλησίου τῶν Ταξιαρχῶν. Ταύτην παραθέτομεν ἐκ φωτογραφίας γενομένης κατ' ἐντολὴν ἡμῶν.

⁴ Μὴ διαμένον ἐν Ἀθήναις, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσω τίς οὗτος ὁ Ματθαῖος, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ εἶναι γνωστὸς και ἐξ ἄλλων ὁμοίων συνθέσεων. Ὅμοιος δὲν ἐξηκριβωσται τίς ὁ Διονύσιος Ἱερομ. Παπαδόπουλος ὁ συνθέτης τῆς ἐκδιδομένης ἐτέρας ἀκολουθίας τοῦ ὁσίου. Ὁ ἕτερος ἀναφερόμενος ἀρχιμ. τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης Ἰάκωβος εἶναι γνωστὸς ἐκ χειρογράφων, ἅτινα κατέλιπε περὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου Λαρίσης και περὶ ἄλλων τινῶν. (Πβ. Προμηθεὶα Βόλου 1891 ἀρ. ΑΒ').

Μὴν Φεβρουάριος εἰς τὰς ἰδ' μνήμη τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ. Ἐσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α' τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν Λαρισσαίων τὰ πλήθη σκίρτα καὶ χόρευε Δαμιανὸς γὰρ ὄντως νῦν ἡμῖν φύλαξ ὄφθη γενναίως μαρτυρήσας, ὃς τοῦ ἐχθροῦ τὰς μηχανὰς ἐτροπώσατο καὶ τοὺς ἀθέους κατέβαλεν ἀνδρικῶς ἀπελέγξας τοὺτους ἄφροντας.

Τῶν μοναζόντων ἡ δόξα καὶ τῶν μαρτύρων σφραγίς, Δαμιανὲ γενναῖε, τὰς ἐπάροισις καθεῖλες τῶν μὴ ὁμολογούντων ἕνα Θεὸν τρισὶ προσώποις ἡμνούμενον, διὸ στεφάνους ἐδέξω παρὰ Χριστοῦ ὑπὲρ οὗ στερωθῶς ἐνήθλησας.

Ἀγάλλου, χόρευε, σκίρτα σύλλογος πᾶς τῶν πιστῶν ἰδοὺ γὰρ ὁ γενναῖος ραβδισμὸς ὑπομείνας καὶ ἔθρεις καὶ βασάνους ἐν μέσῳ ἐχθρῶν τὸν Χριστὸν οὐκ ἠρηγήσατο, ἀλλ' ἀνδρικῶς πάντα φέρων Δαμιανὸς μέχρι τέλους ἑοσιφάνωται.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν φαινὸν φωστῆρα καὶ μάρτυρα γενναῖον, πιστοί, Δαμιανὸν εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τῶν ἀθέων Ἀγαρηγῶν τὰς βλασφήμους πεύσεις εἰς ἀέρα διέλυσε καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει πάντας τοὺς πιστοὺς ἐμμένειν ἐδίδαξε πεπλανημένους ἐπιστρέφας πρὸς φῶς θεογνωσίας λόγους αὐτοὺς καὶ θεοσημεῖοις πιστωσάμενος, διὸ καὶ τὸν ἀμαράντινον παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ ἐδέξατο στέφανον πρεσβεῦσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὰ στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Νησιεῖα τὸ σῶμά σου σοφὲ ὄλον ἀπεκάθηρας καὶ ἀγρυπνία σὺν δάκρυσι· διὸ καὶ γέγονας οἶκος τῆς Τριάδος, ἦν καὶ ὁμολόγησας ἐνώπιον τυράννων, μακάριε, τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν εἰς οὐδὲν λογισάμενος, ταύτην ἔχων, Πάτερ, δυναμοῦσάν σε.

Γενναῖος ἀντίστης τῷ ἐχθρῷ, μάρτυς πολυμύνητε Δαμιανέ, καὶ κατήσχυνας τοῦτον καὶ ἔλυσας τὰς ἐνέδρας πάσας καὶ τὰς μηχανὰς αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς καθωδήγησας πρὸς τὴν εὐσέθειαν, δι' ἣν, μάκαρ, τέλος εἴληφας μαρτυρίου, ὅθεν ἀνυμνοῦμέν σε.

Ραβδισμὸς ὑπέμεινας στερωθῶς καὶ στρεβλώσεις, πάνσοφε, διὰ τὸν πάντων δεσπίζοντα καὶ τέλος ἔλαβες μαρτυρίου δρόμον· ὅθεν ἐκδυσώπησον, Θεόν, Δαμιανέ, μάρτυς ἔνδοξε, ὑπὲρ τῶν πίσει σου ἐκτελούντων τὸ μνημόσυνον λυρωθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ Λάρισσα εὐφράνθητι σήμερον ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ ἕμνοις ῥωματικοῖς τοῦτον γεραίρουσα· ἐκ σοῦ γὰρ ἀληθῶς ἐν τοῖς ἰσχυροῖς καιροῖς, ὡς ἀσπὴρ φαινὸς ξανένειλε τὸ σκότος λύων τῆς ἀγνωσίας καὶ τοὺς πιστοὺς φωτίζων ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθημάτων αὐτοὺς εὐόμε-

νος· διὸ μεγαλοφώνως τοῦτω βόησον ὡ στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ καὶ μάστιγος ἀήτητε, ὡς παριστάμενος τῷ θρόνῳ τῆς τρισυποστάτου θεότητος ἐκτενῶς αὐτὴν ἰκέτετε ὑπὲρ τῶν πίσει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν ἱεράν καὶ πανένδοξον μνήμη σου.

Εἰς τὸν ὄρθρον κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχὶς Ἰσμοσι τιμῶν Δαμιανὸν ἀξίως, ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις Ματαῖος: Ὡδὴ α' ἦχος δ' Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀγάλλου καὶ χόρευε, Λάρισσα πόλις, καὶ σκίστησον· ἐν σοὶ γὰρ ἐνήθλησε Δαμιανὸς ὁ στερωθῶς καὶ κατέβαλε τὰ θράση τῶν βαρβάρων σθένει δυναμοῦμενος τοῦ παντοκράτορος.

Σήμερον εὐφραίνονται χοροὶ οἰσίων καὶ ἄνθρωποι τὸν κτίστην δοξάζοντες Δαμιανῷ τῷ στερωθῶς ἐναβλήσαντι δύναμιν παρασχόντα ἐξ ἕψους ἀήτητον ὑπὲρ τῆς πίστεως.

Μεγίστων ἐπέτυχες στεφάνων, πάτερ πανόλβιε, οἰσίων τὸ καύχημα καὶ τῶν μαρτύρων σφραγίς· ὅθεν μέμνησο ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμη σου σήμερον παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Θ'.

Μαρία πανάχαριτε, τοῦ κόσμου σκέπη καὶ καύχημα, τοὺς δούλους σου φύλατε, τὸν σὸν υἱὸν καὶ Θεὸν τοὺς δοξάζοντας καὶ σὲ ὁμολογούντας παρθεῖον ἀμόλυντον καὶ ἀπειρόγαμον.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ἀγγέλων χοροὶ καὶ Ἀποστόλων, μαρτύρων καὶ πάντων προφητῶν καὶ ἀσκητῶν τὰ τάγματα ἐν σοὶ νῦν ἐπαγάλλονται ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσαντι, Δαμιανέ μάρτυς ἔνδοξε.

Σιγάτωσαν γλῶσσαι τῶν ἀπίστων καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν οὐκ ὀρθῶς φρονούντων τὰ ἡμέτερα Δαμιανὸν τωθάζουσαι· Θεὸν γὰρ ὁμολόγησε τρισὶ προσώποις ἡμνούμενον.

Ἰκέτετε, μάκαρ, τὸν Σωτῆρα ρωθῆναι πταισμάτων χαλεπῶν τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας καὶ πίσει, εὐορίζοντας τὴν ἱεράν σου ἄθλησιν, Δαμιανέ γενναῖοτατε.

Ἁγία Παρθένε Θεοτόκε, ἡ μόνη Χριστὸν ὑπερφῶς ἐν μήτρᾳ σου βαστάσασα, τοῦτον αἰεὶ ἰκέτετε ρωθῆναι πάσης θλίψεως τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντίς σε.

Καθ. ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συμφώνως οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν ἕμνοις Χριστοῦ τὸν ἀθλητὴν· ἀνδρικῶς γὰρ καθεῖλε τὸ κράτος τοῦ ἀλάστορος καὶ τὴν πίστιν ἐκήρυξε μέσον σήμερον, τῶν ἀνομούντων καὶ τούτοις μὴ φρονεῖν ὀρθῶς ἀλλ' ἀσεβῶς ἐπεφῶνι Χριστῷ μὴ ὑπέκουνον.

Ἔτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀσπὴ λαμπρότατος ἐκ τῆς Λαρίσης ἀνεφάνης ἔνδοξε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δαμιανέ, διὸ τοὺς δούλους σου φύλατε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου πάντοτε. Θ'.

Παναγία Λέσποινα ἢ προστασία καὶ πιστῶν βοήθημα σῶζε ποικίλων πειρασμῶν τοὺς σὲ κυρίως δοξάζοντας, Θεοῦ μητέρα καὶ πόθῳ γεραίροντας.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τὸν γενναῖον στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ καὶ λαμπρότατον τῶν ὁσίων στήφην καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων ὑμνήσατε τὸν καθελόντα τὸ κράτος τοῦ ἀλάστορος, τοῦ δευοῦ καὶ δολίου ἡμῶν πολεμήτορος.

Ἰερῶς ψυχὴν καὶ σῶμα κατεκόσμησας ἔνδοξε ἐγκρατείας πόνοις ὄθεν σοὶ σαφῶς ἐπεφοίτησε τοῦ παρακλήτου ἢ χάρις καὶ ἀνέδειξέ σε, παμμάκαρ, στερρὸν καὶ ἀήττητον μάρτυρα.

Μακαρίως σου τὸν βίον διετέλεσας, ὅσιε, μακαρίων ὄντως παρὰ τοῦ Σωτήρος ἐπέτυχες καὶ ἀκηράτων στεφάνων ὄθεν μέμνησο τῶν πιστῶν σου τελούτων τὴν μνήμην πανένδοξε. Θ'.

Τὴν μητέρα τοῦ ὑψίστου δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν, τὴν ἐκ τῆς κατάρσας τοῦ Ἀδάμ ἡμᾶς ἀπαλλάξασαν καὶ βασιλείας τῆς ἄνω ἀναδείξασαν κληρονομοὺς καὶ φίλους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡ νῦν τοῖς τελουσί σου γενοῦ τὴν μνήμην, ὅσιε, φύλαξ καὶ μεσίτης πρὸς τὸν κύριον ἠσθηγαί πάντας ἐληρειῶν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὰς τῶν βαρβάρων μηχανὰς τελείως ἀφάνισον τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἔνδοξε.

Δαιμόνων ἀπέλασον τὰς παρατάξεις ὅσιε τὰς κατὰ τῶν πιστῶν ἐγειρομένας τῇ μεσιτείᾳ τῇ πρὸς Θεόν σου αἰεὶ, πρὸς αὐτὸν γὰρ κέκτησαι σαφῶς παρηγοίαν ἔνδοξε δι' αὐτὸν γὰρ ἐνήθλησας.

Ἀγάλλεται σήμερον ἀνθρώπων φύσις ἅπανα πλοῦτον κεκτημένη σε τοιοῦτον ἄστυλον ὄντως καὶ πρὸς τὸν πάντων Θεὸν πρέσβην δυνατώτατον ὁμοῦ. Πάντας οὖν, μακάριε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε φύλατε. Θ'.

Θεὸς σάρκα εἴληφεν ἐκ μητρὸς σου πανάχαρτε καὶ τοὺς ἁμαρτῖα κρατούμενους ἔσωσε πάντας καὶ πρὸς τὴν ὄντως ζωὴν αὐθις ἐπανήγαγε διὸ πάντες σε γεραίρομεν καὶ πιστῶς μακαρίζομεν.

Ῥδὴ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην καί:

Μαρτύρων ὄφθης συνόμιλος, ὁσίων καὶ δικαίων ὁμόσκηρος, μάρτυς ἀήτητε, διὸ τοὺς δούλους σου φύλατε βελῶν τοῦ διαβόλου ἀπολυτρούμενος.

Ἰσχύϊ πάσας ἡράνισας τὰς πειύσεις τῶν ἀπίστων, πανένδοξε, τοῦ παντοκράτορος ὄθεν τὴν ἦταν μὴ φέροντες οἱ ἄνομοι πρὸς σε κατέκτανσαν.

Ἀγγέλους, πάτερ, ἐώρακας, ὡς πάλα Ἰακώβ ὁ θεσπέσιος, πρὸ τῆς ἀθλήσεως, οἱ σοὶ τὴν τρίβον ὑπέδειξαν, δι' ἧς ἀπήλλες μάκαρ πρὸς τὰ οὐράνια. Θ'.

Ἀγνή παρθένε πανάμωμε, μητέρα τοῦ Θεοῦ σε γινώσκουμεν καὶ μεγαλύνομεν ἀναβοῶντές σοι πάναρνε τὸ χαῖρε τοῦ ἀγγέλου καὶ ἀνακράζοντες.

Κοντ. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τῶν ἀσεβῶν Ἀγαρηῶν τὰς ἐπάρσεις ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀναδειχθεὶς ἀθλοφόρος Δαμιανὸς ἀνδρείως κατεπάλασε πάσας καὶ κατέβαλε καὶ εἰς τέλος καθέλειν ὄθεν οὖν συνάχθητε οἱ πιστοὶ μετὰ πόθου ἀναβοῶντες μάρτυς σῶζε τοὺς πόθῳ τελούντας τὴν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος.

Ὑμνοὺς ἅπαντες πιστοὶ τὸν Θεὸν μεγαλύνουμεν, τὸν καθ' ἐκάστην ἐν ἡμῖν μεγάλη καὶ παράδοξα ἐργαζόμενον θαύματα, τὸν εὐόμενον ἡμᾶς ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ ἀναδείξαντα ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς τὸν ἔνδοξον Δαμιανὸν γενναῖον, καὶ ἀήτητον μάρτυρα οὗτος γὰρ ἀνδρικόως τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ τὰς συμπλοκάς τῶν ἀσεβῶν διέλυσε, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τρανῶς κηρύξας. Αὐτῷ οὖν πιστῶς ἐκβοήσωμεν, μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ ὡς ἔχων παρηγοίαν πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν σε δοξάσαντα σῶζε τοὺς πόθῳ τελούντας τὴν μνήμην σου.

Ἐν ἔτει Ἰζο^ο μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἰδ' ἄθλησις τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ νέου. Στίχοι.

Δαμιανὸν φλέγουσι παῖδες ἀνόμοι

Ὁρθῶς φρονούντα δημιουργὸν τῶν ὅλων,

Πρὶν τετάρτη Δαμιανὸν δεκάτῃ τε φλέξαν.

5

Οὗτος ὁ ὁσιος μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δαμιανὸς ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ σουλτὰν Σελήμ ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Θετταλῶν ἐπαρχίας ὁρμώμενος, ἐκ κόμης Ῥίχοβον ὀνομαζομένης, πατέρων εὐσεβῶν μὲν ἄλλως τε δὲ λιτῶς τὸν βίον διαγόντων. Οὗτος οὖν ἔτι νέαν ἄγων τὴν ἡλικίαν τὸν μονήρη βίον ἐπόθησε καὶ τὴν θρησμάμενην καταλιπὼν ἢ ποδῶν εἶχε τὸ περιώνυμον 10 ὄρος, τὸν Ἄθω φημί, κατέλαβε καὶ εἰς ἐν τῶν ἐκεῖ μοναστηρίων, ὃ τοῦ Φιλοθέου ὀνομάζεται, χρόνον δὲ μικρὸν τῇ μονῇ ταύτῃ προσκαρτερήσας τῇ μοναδικῇ πολιτείᾳ ἐπρόκοπτεν, εἶτα μείζονος ἀρετῆς ἐφιέμενος κατέλιπε τὴν μονὴν καὶ πρὸς τινα τῶν κατὰ μόνας ἀσκουμένων σημειοφόρων ἄνδρα, ὃ 15 Δομέτιος τοῦνομα, ἀφίκετο, μεθ' οὗ χρόνους τρεῖς μικροῦ δέοντος νηστεία

καὶ ἀγρυπνία καὶ τῇ λοιπῇ σκληραγωγίᾳ τρυχόμενος διετέλεσε. Τοσοῦτον δὲ ἐπέδωκεν ἑαυτὸν τῇ ἀρετῇ ὥστε καὶ φωνῆς θείας ἀκοῦσαι λεγομένης αὐτῷ. Δαμιανὲ οὐ μόνον τὸ ἑαυτοῦ δεῖ σε ζητεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν ἐτέρων κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον. Τοιαύτης τινὸς φωνῆς ἀξιώθεις κατέλαβε τὴν Θεσσαλίαν 5 τὴν ἔρημον καταλιπὼν καὶ εἰς τὰ τοῦ Ὀλύμπου Τέμπη παραγενόμενος τὰς ἐκεῖ κώμας ἐκήρυττε λαμπρῶ τῇ φωνῇ τὸ μετανοεῖτε, πολλοὺς δὲ πρὸς θείας ὁδοὺς πορεύσθαι καὶ τῶν ἀδικιῶν ἀπέχεσθαι παρεσκεύασεν. Ἄλλ' ὁ ἀρχεκάκος καὶ μισόκαλος διάβολος μὴ δυνάμενος ὄραν τὸ ἀγαθὸν ἐπὶ τὸ κρείττον προβαίνειν τινὰς τῶν Ἀγαρηνῶν καὶ τῶν πιστῶν οὐκ ὀλίγους διήγειρε κατ' αὐτοῦ 10 πλάνον καὶ ἀπατεῶνα τοῦτον ἀποκαλοῦντας καὶ εἰ δυνατὸν ἦν θανατῶσαι ζητοῦντας. Οὗτος δὲ ὡς χριστομίμητος καταλιπὼν τὰς ἐκεῖ κώμας ἀνεχώρησε καὶ εἰς τὰ μέρη τοῦ Κισσάβου καὶ τῆς Λαρίσης παρεγένετο. Μετὰ μικρὸν δὲ κἀκεῖθεν ἀπάρας, τὰς διαβολὰς τῶν τῆς ἀληθείας ἐχθρῶν φεύγων καὶ τὴν εἰρήνην ζητῶν τὰ τῶν Ἀγράφων ὄρη κατέλαβε καὶ πάσας τὰς ἐκεῖ κώμας 15 διδάξας τοὺς ἐν αὐταῖς οἰκοῦντας χριστιανούς τῇ ὀρθῇ τῶν χριστιανῶν πίστει ἐμμένειν ἐσπερέωσεν. Ἄλλ' ἐπεὶ κἀκεῖ πλάνος καὶ ψευδομόναχος ὠνομάσθη παρά τινων, καταλιπὼν καὶ ταύτας τὰς κώμας διὰ τὸ ἀτάραχον εἰς τὸν Κισσάβον αὐτίς ἐπανήλθεν, ἐν ᾧ μοναστήριον οἰκοδομήσας μικρὸν καὶ ὀλίγους τῶν μοναχῶν συναθροίσας τῷ Θεῷ μετ' αὐτῶν τὰς συνήθεις εὐχὰς ἀνέπεμπεν 20 καθ' ἑκάστην. Πολλοὶ δὲ κἀκεῖσε πρὸς τὴν τοῦτου συνέτρεχον ζήτησιν· ἄνευ γὰρ ὧν ἐτύγχανεν ὁ ἀνὴρ καὶ χαρισμάτων θεῶν κεκοσμημένος. Διὰ τινὰ δὲ χρεῖαν, μᾶλλον δὲ τῆς τῶν χριστιανῶν ὠφελείας ἕνεκα, τῆς μονῆς ἐξελεθὼν καὶ εἰς τινὰ κώμην παραγενόμενος, ἣτις Βουλγαρινὴ ὀνομάζεται, ἐκρατήθη παρά τινων Ἀγαρηνῶν, οἱ τῷ τῆς Λαρίσης ἄρχοντι ἀπαγαγόντες αὐτὸν 25 παρέδωκαν, ὃς ἐρωτήσας αὐτὸν τίς καὶ πόθεν ἐστὶ καὶ τίνος χάριν τὰς κώμας διέρχεται τοὺς χριστιανούς μὴ πρίασθαι τι ἢ πωλεῖν τῇ Κυριακῇ διδασκῶν μικρὸν ἐσίγησε τὴν ἀπόκρισιν ἐκδεχόμενος. Καὶ ὁ ἅγιος πρὸς ὠφέλειαν, μᾶλλον δὲ πρὸς σωτηρίαν τῶν χριστιανῶν ταῦτα ποιεῖν ἀπεκρίνατο. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων τῇ εἰρηκτῇ τοῦτον ὑποθήσασθαι προσέταξε τύψας πρῶτον σφοδρῶς 30 καὶ ἀλύσεις βαρείας τῷ τραχήλῳ καὶ τοῖς ποσὶ τοῦτου περιφίει· ὃς ἡμέρας δεκαπέντε καὶ μικρὸν τι πρὸς ἐν τῇ φυλακῇ ἐκατέρησεν ἄρτον βραχὺ καὶ ὕδατος μετὰ δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν παρά τινος τῶν ἀπίστων δεχόμενος καὶ πληγὰς καθ' ἑκάστην πλείους τῶν ἑκατὸν καθ' ὄλου τοῦ σώματος προστάξει τοῦ ἄρχοντος λαμβάνων καὶ ἀναγκαζόμενος ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν 35 οὐκ ἐπέισθη, ἀλλὰ τῇ ὀρθῇ τῶν χριστιανῶν πίστει μεγαλοφῶνως ἐμμένειν ἐκραύαζε γενναίως πάντα ὑποφέρων. Ὁ ἄρχων δὲ καὶ αὐτίς ἐμπροσθεν αὐτοῦ παραστήναι τοῦτον ἐκέλευσε, ὃς ἐρωτήσας αὐτὸν παρασιάντα, ὡς καὶ πρότερον καὶ ὀρθῶς φρονοῦντα τοῦτον ἰδὼν κολακεῦειν ἐπεχείρησε τιμὰς τε καὶ δωρεὰς παντοίας δοῦναι αὐτῷ ὑποσχόμενος, εἰ τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι 40 βουληθῇ καὶ τῇ τοῦτου θρησκείᾳ, τῇ τῶν Ἀγαρηνῶν φημί, προσελθεῖν. Ὁ δὲ

τοῦ Χριστοῦ μάρτυς γενναίως ἀνταπεκρίθη· μὴ μοι γένοιτο, ἔφη, τὸν Χριστὸν μου καὶ Θεὸν ἀρνήσασθαι, ἀλλὰ καὶ πῦρ καὶ ἀγχόνην καὶ πᾶσαν ἄλλην βίασαν ὑπὲρ αὐτοῦ δεῖσθαι προαιρούμαι. Ἐπεὶ δὲ τοῦτον ἀμετάτρεπτον εἶδεν ὁ ἄρχων καὶ τῇ πίστει ἐμμένοντα, τῇ ἀγχόνῃ πρῶτον, ὕστερον δὲ τῷ πυρὶ παραδοῦναι ἐκέλευσε. Καὶ δὴ λαβόντες αὐτὸν οἱ δήμιοι καὶ εἰς ἓν τόπον 5 τοὺς καταδίκους εἰθῶσι φονεύειν ἀπαγαγόντες ἐκρέμασαν. Εἰς δὲ τῶν παρεστώτων δημίων πελέκει τὸν ἅγιον κατὰ τὸ μετάφρενον κρούσας καὶ τὸ καλώδιον μεθ' οὗ ἀπηώρητο κόψας εἰς γῆν κατήγαγεν ἐτι ἐμπνέοντα. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν ἀσεβῶν ὡς εἶδον αὐτὸν ἐτι ζῶντα πυρκαϊᾶν μεγάλην ἀνάφαντας κατὰ τὸν τοῦ ἄρχοντος λόγον μετὰ σπουδῆς μέσον ἔθηκαν καὶ τελείως κατέκταναν. 10 Εἶτα τὴν αἰθάλην συναΐξαντες τῷ παραρρέοντι ποταμῷ, ᾧ Πηνειὸς τοῦνομα, ἀπέρριψαν. Καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ὃν ἐπόθησεν εἰληφε παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ, ὑπὲρ οὗ στερορῶς ἐνήθλησεν, οὗ ταῖς προσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. 15

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν..

Νουθετῶν καὶ ἐκδιδάσκων πάντας, ὅσοι, πρὸς τὴν εὐσέβειαν ἀνεπετρώθη τὸν νοῦν· διὸ καὶ ἐνήθλησας ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ ἐκραύαζες εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ λαμπρότατός σου βίος καὶ περιδοξὸς μαρτύρων καύχημα ὡς ἀστραπὴ πᾶσαν γῆν διέδραμεν, ἔνδοξε, καὶ πάντας ἤγειρε τοῦ δοξάζεσθαι σε, Δαμιανὲ ἀήτητε, καὶ Θεὸν τὸν πάντων κτίστην.

Νέος ὄντως ἀνεφάνης καὶ στερορῶτατος πρόμαχος πίστεως τὰς μηχανὰς τῶν ἐχθρῶν δυνάμει τοῦ κτίστου σου συντρίψας, ἔνδοξε, ᾧ καὶ ἐγαλλες εὐλογητὸς εἰ κύριε. Θ'.

Ἰκετεύομεν οἱ δοῦλοί σου, πανάχαριτε, καὶ ἀνακράζομεν τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ ἡραθῆναι τοὺς πίστει σε ἡμνοῦντας πάντοτε καὶ δοξάζοντας καὶ μετὰ τόκον ἄφθορόν σε παρθένον φυλαχθεῖσαν¹.

¹ Σε παρθένη φυλαχθεῖσα τὸ χ. Τὸ κείμενον τῆς Τυβίγγης «καὶ δοξάζοντας τῆς τοῦ ἐχθροῦ κακώσεως καὶ παντοίας ἄλλης βλάβης».

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἀπάντων προέκρινας, τρισμάκαρο, γηίνων τὴν θείαν ὄντως ἔφρον ἐπὲρ ἧς ἐνήθλησας καὶ κατεπολέμησας δράκοντα τὸν δόλιον, τὸν ἐνοχλοῦντα πιστοὺς Χριστὸν ἐνδυναμοῦντά σε ἔχων, ὃν ὑπερψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ξεόμενον, πάτερ, σου τὸ σῶμα, τυπτόμενον καὶ τῇ πείνῃ πιεζόμενον λίθοις τε βαλλόμενον καὶ πυρὶ διδόμενον, ὅλος οὐκ ἰδεύσασθαι, ἀλλ' ὥσπερ ἄσαρκος γενναίως ἐκατέρησας πάντα ἐπὲρ τῆς Τριάδος, ἦν, μάκαρο, ὡμολόγησις.

Ἰδὼν σου Θεὸς τῆς διανοίας παμμάκαρ τὸ καθαρὸν τε καὶ ἀθόλωτον χάριν ἐδωρήσατο τῇ καθαρωτάτῃ σου γνῶναι τὴν σὴν ἄθλησιν ψυχῇ πανένδοξε, μαρτύρων καλλονὴ καὶ ὁσίων καύχημα καὶ δόξα Δαμιανὲ γενναίε. Θ'.

Ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν περιέχων δρακί ἐν τῇ μήτρᾳ σου κατόκησε, κόρη, καὶ ἀνέλαβε θέλων τὸν πλανώμενον σάρκα ὁ φιλόανθρωπος σώσαι τὸν ἄνθρωπον, ὃν πάντες εὐλογοῦμεν, παρθένε, καὶ σὲ ἀνυμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ῥφθης ἀληθῶς Τριάδος, μακάριε, στεροὸς ὑπέρομαχος τὰς τῶν ἐναντίων γὰρ βουλὰς καὶ πεύσεις πάσας ἠφάνισας καὶ τὸ τῆς πλάνης ἄθεον αὐτῶν διέλυσας ὡς ἀράχνης ἰστόν, παναοίδιμε, τῶν μαρτύρων ἡ δόξα καὶ καύχημα.

Σήμερον φαιδρῶς ἡ Λάρισσα, ἐνδοξε μάρτυς, εὐφραίνεται ἐπὶ τῇ ἀθλήσει σου θερμοὺν προστάτην πρὸς τὸν φιλόανθρωπον σὲ κεκτημένη πάντοτε καὶ ἀνυλῆπτορα καὶ μεοσίτην, διὸ ἐλευθέρωσον πειρασμῶν ταύτην, πάτερ, καὶ θλίψεων. Θ'.

Σῶσον ὁ Σωτὴρ τοὺς δούλους σου ἅπαντας τοὺς σὲ δοξάζοντας ταῖς τῆς κησώσεως σε μητρὸς πρεσβείαις καὶ τοῦ σοῦ μάρτυρος Δαμιανοῦ καὶ λύτρωσιν τῶν περιστάσεων καὶ παντοίων πειρασμῶν καὶ θλίψεων σοῖς ἰκέταις ἀεὶ πᾶσι δάροισι.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μαρτύρων τὸν λαμπρότατον οἱ πιστοὶ συνελθόντες Δαμιανὸν ὑμνήσωμεν πάντες ὕμνοις συμφώνως ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ ἠθλήσε καὶ σὺν ἀγγέλοις χορεῦει μάρτυσι καὶ προφήταις τὸν Σωτῆρα δυσωπῶν σώσαι τοὺς πόθῳ τελοῦντας τὴν ἱερὰν αὐτοῦ μνήμην. Θ'.

Παρθένε παναμώμητε, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων δημιουργὸν καὶ Κύριον τοῦτον αἴτησαι πάντας ἄσθῆναι πάσης θλίψεως τοὺς ὑμνοῦντάς σε σῶζε πόθῳ καὶ μεγαλύνοντας κόρη καὶ ἀληθῶς πανάχραντε παρθένον ὁμολογοῦντας καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν.

Εἰς τοὺς αἶνους. Ἦχος δ'. ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τῶν ἀγγέλων συνόμιλος, τῶν ὁσίων ὁμόσκηνος, τῶν μαρτύρων γέγονας ἰσοστάσιος, Δαμιανὲ γενναίωτατε, πιστῶν περιείχισμα, ἐκκλησίας καλλονὴ καὶ τῆς πίστεως πρόμαχε ὕθεν ἅπαντες εὐφημοῦμέν σε πόθῳ συνελθόντες καὶ Χριστὸν δοξολογοῦμεν, τὸν σὲ λαμπρῶς καταστέφαντα.

Ἀεῖτε πάντες ὑμνήσωμεν καὶ πιστῶς μελωδήσωμεν τῶν μαρτύρων ἄσμασι τὸν λαμπρότατον Δαμιανὸν τὸν νικήσαντα στεροῶς τὸν ἀντίπαλον καὶ τὰς τούτου μηχανὰς καὶ πιστοὺς ἐκδιδάξαντα πίστιν ἔνθεον καὶ τηρεῖν καὶ φυλάττειν δυσωποῦντες ταῖς πρεσβείαις σου, τρισμάκαρ σῶζε τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Ἐξ Ἑλλάδος ἀνέτειλας ὥσπερ ἥλιος ἄδυτος καὶ πιστοὺς ἐφώτισας, μάρτυς ἐνδοξε, καὶ πρὸς τὴν Λάρισσαν ἐφθασας, ἐν ἣ καὶ ἐνήθλησας ὑπὲρ πίστεως, σοφέ, τὸν Χριστὸν ἔχων πρόμαχον διὸ ἅπαντες οἱ πιστοὶ ἐκτελοῦμεν καὶ τιμῶμεν τὴν σὴν ἄθλησιν προθύμως, Δαμιανὲ γενναίωτατε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν κατὰ τῶν τυράννων ἀνδρικοῶς παραταξάμενον, Δαμιανὸν τὸν ἀήτητον μάρτυρα, μελωδικῶς οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν ἀντίστη γὰρ τῷ Βελίῳ γενναίως καὶ τὰς τούτου μηχανὰς τελείως διέλυσε, τὸν Χριστὸν ἐν μέσῳ ἀπίστων κηρύξας, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον ἐν δυοῖ ταῖς φύσεσι γνωρίζόμενον διὸ μετ' ἀγγέλων καὶ μαρτύρων ἐν οὐρανοῖς ἀεὶ ἐπαγάλλεται τὴν θεῖαν λαμπρότητα καθορῶν, ἣν καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Ἐν Καρδίτῃ

